

Forfatter: Clausen, Johannes Carl Emil

Titel: BREV TIL: Beck, Johan Vilhelm FRA: Clausen, Johannes Carl Emil (1899-09-22)

Citation: Clausen, Johannes Carl Emil: "BREV TIL: Beck, Johan Vilhelm FRA: Clausen, Johannes Carl Emil (1899-09-22)", i *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*, O. Lohse, s. 340. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991745-000-shoot-L0019917450000262.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: *Venskab og Samvirke - Brevveksling mellem Vilh. Beck og Johannes Clausen*

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

J. Clausens Svar.

Vonsild 22. Septbr. 1899.

Min trofaste kjære Ven! Hvis jeg ikke havde været saa optaget i denne Tid — særlig af Viggos Sygdom, der bragte megen Uro og Angst i min Sjæl — havde jeg forlængst takket Dig inderligt for dit sidste Brev, som i Sandhed fyldte min Sjæl med Glæde. Jeg tager næppe Fejl, at mit sidste Skridt, som Du kortelig berører, har været den haardeste Prøve for dit Venskabsforhold til mig. Dette havde jeg selvfølgelig vidst, da jeg gjorde det. Og alene dette gjorde mig ængstelig, om vort Venskabsforhold, der hele vort Liv har staaet sin Prøve, nu skulde blive forstyrret. Jeg kan saa godt forstaae, at Du maae see paa den omhandlede Sag med andre Øjne end jeg. — —Men hvad vi gjøre, maae vi overlade til Herren — og vente paa Historiens Dom, fældet af ham, der alene er den Rette, og som alene kan s. 341 kaste det rette Lys over, om det, vi gjorde, var rigtigt eller urigtigt.

Sagen selv skal jeg ikke komme ind paa, kun udtale mit Hjertes Glæde over, at din Trofasthed ogsaa denne Gang ved Guds Naade sejrede, og over, at Du er min »uforandrede« Ven.

Se nu er jeg rolig og glad — og gaaer frimodig til Møde med Dig. Det skeer vel først paa Menighedskonventet i Odense¹⁾. Her skal der saa spindes videre paa Traaden uden Ende, som der nu er spundet paa den mere end en Menneskealder. Jeg venter mig ikke noget. Kirkelige Forhandlinger her i Landet ere endeløse; der hænger 7 Bisper og dingler ved Enden — men de give selvfølgelig intet Resultat — thi de hænge ved Embedet i Stedet for ved Menigheden og Sandheden i den.

Din Mindelse om Mødet paa Borchs Kollegium, som jeg helt havde glemt med Biomstændighederne, der nu staae levende for mig, morede mig meget; dengang blev Du heller ikke gal i Hovedet. Jeg har givet Professor Nielsen en lille Omgang i »Dansk Kirketidende«²⁾.

Kjærligst Hilsen fra din gamle besværlige Ven

J. Clausen.